

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 54. Attonis Vercellensis Epistolæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

choata, Imperator ad montem Olym-
pum in Natolia profectus, in speciem,
ut se Eremicolarum oratione communi-
ret, priusquam adversus Musulmannos
moveret in Syriam, re vera ut cum Theo-
doro Cyziceno de prætextu Polyeuctum
Patriarcham deponendi arcana agitare
consilia, ibi morbo iterum vexatur, at-
que doloribus ingravescentibus Con-
stantinopolim revehitur, ubi nona Octo-
bris, annos natus quinquaginta quatuor,
postquam ab obitu Alexandri patris sui
regnasset annis quadraginta octo, occu-
bit. Successit patri Romanus filius,
dictus Romanus junior, quo ab avo suo
materno discernetur.

§. LIV.

Attonis Vercellensis Epistolæ.

In Italia Berengarius filiusque ejus Ad-
albertus more tyrannorum imperan-
tes, cum facile intelligerent, invidiosam
populis esse suam potentiam, & seditio-
nem timerent, ab Episcopis petierunt,
ut datis obsidibus constantem fidem pro-
barent. Atto Episcopus Vercellensis
data ad Collegas suos Epistola rogavit,
ut scripto suam sententiam aperirent,
quoniam eos coram consulendi libertas
non erat. *Quæro, inquit, an expetiti
obsides dandi sint, an scire debeant, &
consentire, quo pacto se se obligent. Quid
nobis*

Sæculum X.
A. C. 959.

*Atto. epist.
II. to. 8.
Spicil. p. 132*

Sæculum X. nobis vicissim petendum, ut nostra in tu-
 A. C. 959. to maneant. An conditiones scripto vel
 nudis verbis concipiendæ. An certum
 temporis spatium apponendum. Et si
 forsitan Princeps calumniantibus nos fa-
 ciles aures dedit, quid agendum, ut inno-
 centiam nostram demonstremus. Confi-
 teor meam ignorantiam; hucusque in
 Scriptoribus Ecclesiasticis nec auctorita-
 tem, nec exempla, quæ ad explicandam
 hanc causam facerent, inveni. Si quis
 alius veritatem mihi monstrare potuerit,
 fideliter amplectar.

Ego vero omnino teneo, fidem Regi-
 bus, Dominis nostris, datam, sancte ser-
 vandam; quam si frangamus, olim Deo
 ob perfidiam admissam, rationem esse red-
 dendam. Attamen, me iudice, servien-
 dum est ipsis eo modo, quo Antecessores
 nostri servierunt. Non suscipiamus no-
 vam servitutem, nisi id maxima exigat
 utilitas, nisi Papæ (*) auctoritas, & sa-
 pientissimorum Episcoporum consilium
 Ezech. 18. 20 accedat. Scriptura enim nos docet; a-
 nima, quæ peccaverit, ipsa morietur.
 Filius non portabit iniquitatem patris.
 Quomodo ergo obsides nostros mortis pe-
 riculo objiciemus? nam si culpa est, no-
 stra

(*) Ex his dispicitur, quam Episcopi Italiae
 de potestate Summi Pontificis opinionem ha-
 buerint.

*stra est. Qui eos acceperit, dicet: Quid-
 quid mali huic homini intulero, ille, a
 quo obsidem accepi intulisse censendus est.* Sæculum X.
 A. C. 959.
*Verum id quidem; sed non ideo culpa
 vacas. Ambo noxii estis, ille quod obsi-
 dem male dederit, & tu quod male acce-
 peris. Quid vero peccavit miser obses,
 ut moriatur? si urgente caritate & a-
 more alterius, cujus libertatem redimere
 cupiebat, se ipsum tradidit, laude dignus
 est, si eum avaritia ad subeundum peri-
 culum impulit, tres homines unius pec-
 cati reos se faciunt. Præterea timeo, ne
 plura promittamus, quam exsolvere possi-
 mus. Timeo, inquam, ne, ut homines
 mutabiles sumus, postquam innocentes
 tradiderimus, sententiam contrariam
 arripiamus. Talia pacta impiis conve-
 niunt, quos timor Dei non cohibet; nam
 vir prudens & Christianus amore dati
 obsidis non faciet, quod amore Dei &
 salutis animæ suæ facturus non esset. E-
 go igitur existimo, ejusmodi conditiones
 a cunctis Christianis esse rejiciendas, præ-
 primis vero ab Episcopis, quorum offi-
 cium est, non alios, sed se ipsos, pro salu-
 te aliorum periculo mortis offerre. Tan-
 dem si fides, quam Antecessores nostri Re-
 gibus jurarunt, non sufficit, sequitur, no-
 stra ætate vel Reges, vel Episcopos dete-
 riores factos. In fine, omnes hortatur,
 ut*

ut

Sæculum X. ut pro Salute Principum & publica tran-
A. C. 959. quillitate orent.

Luitpr. V.
hist. c. 13. VI.
c. 6. Att. ep. 1. Sub idem tempus scripsit Atto Wal-
doni, qui ex Beneficio Berengarii acce-
pto Episcopatu Comensi nihilominus o-
mnium primus seditionem in eum com-
moverat. Hortatur Atto, ut Principi
reconcilietur, adducens Scripturæ Sacræ
Textus, quibus jubemur Dominis etiam
Dyscolis obedire. His jungit S. Grego-
rii & Conciliorum Toletanorum aucto-
ritatem. Waldonem memorem esse
jubet fidei Regi juratæ, monet, ut Va-
sallos suos in Officio contineat, quod si
facere contemnat, imminentem iram
Dei comminatur, animas subditorum de
manu ejus requisituri.

§. LV.

Epistolæ ad Disciplinam pertinentes.

Ep. 2. 3. Varias præterea Epistolas Attonis Ver-
cellensis ad Disciplinam Ecclesiasti-
cam pertinentes habemus. In iis pro-
hibet Diocesanis suis, ne Auguribus, Si-
gnis a Cælo petitis, aut vaticiniis quo-
rundam Sycophantarum, quos Prophe-
tas appellabant, fidem adhibeant. Diem
Veneris nemo sanctificet; erat enim
superstitio, forsan a Musulmannorum Se-
ep. 4. 5. cta originem ducens. Dicit, filiationem
spiritualem e Sacro fonte levati impedi-
mentum esse, ne filiam patrini sui duce-
re